

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ

Κάτω απ' τὰ παραθύρια τὰ μισόκλειστα
ἀποσπερνοὶ διαβαίνουνε τραγουδιστάδες,
τῶν κορασιῶν τὸ ξύπνημα γυρεύοντας
μὲ τὶς παθητικὲς τοὺς τὶς καντάδες.

Κι ἀπ' τὰ παραθυράκια ξεπροβάλλουνε
μὲ τὴν καρδιὰ τρικυμισμένη ἀπὸ λαχτάρια
δειλά, τὰ προσωπάκια τὰ κρινόλευκα
τὰ πολυπαινεμένα ἀπ' τὴν κιθάρα.

Χαρές, ὁποῦ κοιμᾶστε ὄνειροστέφανες
θενὰ μπορέση ὁ πόνος μου νὰ σᾶς ξυπνήση;
ἢ τάχα ἐγεννηθήκατε τὴ χαραυγὴ
γιὰ νὰ χαθῆτε ἀχνόφωτες στὴ δύση!

ΙΔΑΝΙΚΟ

Θώρακα τὴν ἀγάπη σου ἔκανα
ἐπάνω στὰ νεανικά μου στήθια
κ' ἐκίνησα, τρανὸς πολεμιστὴς
τοῦ ὄνειρου μου γιὰ νάβρω τὴν ἀλήθεια.

Καὶ καρτερεῖτε, καρτερεῖτέ μου τὸν ἐρχομό,
φίλοι ἀκριβοί, γλυκειά μου μάνα
ἢ θὰ τὸν διαλαλήσουν χίλιες σάλπιγγες,
ἢ θὰ σημάνη θλιβερὰ κάποια καμπάνα.